

Forslag

til

Lov om visse domfældtes retsstilling med hensyn til udøvelse af rettigheder.

Fremsat den 22. marts 1955 af *justitsministeren*.

§ 1.

Domme afsagt i henhold til lov nr. 259 af 1. juni 1945, lovebekendtgørelse nr. 368 af 6. juli 1946 eller lov nr. 406 af 28. august 1945 skal — uanset dommens bestemmelse om rettighedstab i medfør af de nævnte love — med den begrænsning, der følger af § 2, fremtidig kun medføre tab af rettigheder i det omfang, dette følger af lovgivningens almindelige regler om fortabelse af rettigheder som følge af straf.

§ 2.

Den, som inden dommens afsigelse har udøvet en virksomhed, der kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse, og som på grund af dommen har mistet retten hertil, kan generhverve denne ret i overensstemmelse med reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, som affattet ved lov nr. 286 af 18. juni 1951. Spørgsmål om meddelelse af ny beskikkelse til udøvelse af sagførervirksomhed afgøres dog i overensstemmelse med bestemmelserne i § 137, stk. 2, 2. punktum, i lov om rettens pleje.

Bemærkninger til lovforslaget.

I straffelovstillægget angående forræderi og anden landsskadelig virksomhed — lov nr. 259 af 1. juni 1945 og den lovebekendtgørelse — nr. 368 af 6. juli 1946 —, ved hvilken loven blev bekendtgjort med de ændringer og tilføjelser, der fulgte af lov nr. 356 af 29. juni 1946, fandtes i § 6 en bestemmelse, hvorefter den, der fandtes skyldig i et efter loven strafbart forhold, skulle fortabe visse i loven nærmere angivne rettigheder for en bestemt tid eller for bestandig. Dommen skulle angive, at den medførte rettighedstab, og fortabelsens varighed.

Ved § 12 i lov nr. 406 af 28. august 1945 om tillæg til lov nr. 259 af 1. juni 1945 (den såkaldte værnemagerlov) blev der givet hjemmel til i forbindelse med domfældelse for overtrædelse af denne lov at træffe bestemmelse om frakendelse af samtlige eller enkelte af de i lov nr. 259 af 1. juni 1945 § 6 om-

handlede rettigheder. Denne rettighedsfrakendelse var ikke obligatorisk.

Lov nr. 286 af 18. juni 1951 om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf, der ændrede de i en række love indeholdte betingelser for at opnå en rettighed eller ret til at udøve en virksomhed, ophævede ved § 3 straffelovstillæggets § 6 og ved § 4 den tilsvarende bestemmelse i værnemagerloven. Ophævelsen af disse bestemmelser betød ikke, at de i medfør af straffelovstillæggene domfældte fra ikrafttrædelsen af rettighedsloven af 1951 generhvervede de rettigheder, de ifølge de afsagte domme har mistet. Af borgerlig straffelovs § 4, jfr. § 3, stk. 2, følger nemlig modsætningsvis, at ophævelse af bestemmelser, der medfører, eller ifølge dommes bestemmelse derom kan medføre visse retsfølger, når ophævelsen ikke be-